

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 4 năm 2016

Số 285

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thông Báo
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Triển miên khai triển trong tâm thức là sao ?
2. Việc làm muốn được thông suốt thì phải làm sao ?
3. Quy nguyên giềng mối là quy nguyên làm sao ?
4. Nhắm mắt xuất ra là xuất làm sao ?
5. Minh tâm kiến tánh là minh làm sao ?
6. Muốn phân minh đời đạo thì phải làm sao ?
7. Thật thà có hữu ích gì cho người tu không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 20/06/98 6 :03 AM 1) Hỏi: <i>Triển miên khai triển trong tâm thức là sao ?</i> Đáp: Thừa triển miên khai triển trong tâm thức là lúc nào tâm thân cũng nhẹ nhàng, như mới ngủ dậy không lo buồn và nhớ nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật, nhìn trước mắt vạn vật đều không. Kệ : Thức giác tâm tư chuyển một vòng Về không thanh nhẹ chẳng cầu mong Tâm thân xây dựng đều là tốt Thanh nhẹ vô cùng chẳng ước mong.	Montréal, 21/06/98 7 :20 AM 2) Hỏi: <i>Việc làm muốn được thông suốt thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa việc làm muốn được thông suốt, thì phải thực hành đúng chiều hướng của tâm thức, trong trật tự ngắn gọn và nhanh chóng. Kệ : Thực hành điển giới hướng về thanh Điển giới phân minh tự hợp thành Trật tự thực hành trong thức giác Về không thanh nhẹ chẳng còn tranh.
Montréal, 22/06/98 4 :45 AM 3) Hỏi: <i>Quy nguyên giềng mối là quy nguyên làm sao?</i> Đáp: Thừa quy nguyên giềng mối là luồng điển trung tìm bộ đầu hội nhập với thanh quang, tự nhiên hiểu mọi việc của chính mình đã tạo ra từ tiền kiếp tới bây giờ, tự ăn năn sám hối dốc lòng tu tiến. Kệ : Khai thông nguyên lý chẳng lo phiền Trì chí tu tâm pháp tiến xuyên Mật pháp chơn truyền nay đạt thức Bình tâm khai triển tự mình yên.	Montréal, 23/06/98 1 :50 AM 4) Hỏi: <i>Nhắm mắt xuất ra là xuất làm sao ?</i> Đáp: Thừa nhắm mắt xuất ra là luồng điển của nội tâm xuất ra, do tập quán thực hành Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiền Định lâu ngày đạt tới quân bình tự xuất, khi nhắm mắt. Kệ : Điển xuất do tâm tự thực hành Di Đà lục tự đạt phần thanh Chơn tâm thức giác tùy duyên tiến Thực hiện chơn tu đạt giới thanh.
Montréal, 24/06/98 6 :15 AM 5) Hỏi: <i>Minh tâm kiến tánh là minh làm sao ?</i> Đáp: Thừa minh tâm kiến tánh là hiểu chính mình nhiều hơn, nhiên hậu mới có cơ hội sửa tiến. Kệ : Sửa mình tự tiến mới là tiên Khai triển tâm linh rõ chính mình Trật tự hợp thành chơn lý đạo Cảm minh Thiên Địa chẳng lo phiền.	Montréal, 25/06/98 6 :00 AM 6) Hỏi: <i>Muốn phân minh đời đạo thì phải làm sao ?</i> Đáp: Thừa muốn phân minh đời đạo thì phải hành pháp, khai triển trung tim bộ đầu, nhiên hậu mới thấy rõ luồng điển trung tim bộ đầu chỉ có đi lên chứ không có đi xuống, mới cảm thông nguyên lý của Trời Phật mà tu. Kệ : Phát triển đi lên mới giải mù Chẳng còn mê chấp chẳng còn ngu Thành tâm xuất phát tâm tu tiến Thức giác bình tâm tự tiến tu.
Montréal, 26/06/98 5 :10 AM 7) Hỏi: <i>Thật thà có hữu ích gì cho người tu không ?</i> Đáp: Thừa thật thà là trật tự của cả căn khôn vũ-trụ. Kệ : Quy nguyên giềng mối rõ tâm thân Thức giác chơn tu chuyển tối căn Tạo loạn không thông đường bế tắc Thật thà chất phác tự mình phân.	

SINH HOẠT THIỀN ĐƯỜNG (tiếp theo)

...

... Bạn hỏi những cái này, tôi có thể nói rằng: ngũ uẩn thì nó giai không, mà lục căn lục trần thì nó nghe tôi nói. Nhưng mà nói với bạn á, không khác gì tôi nói láo. Nhưng mà bạn có một trình độ cao há, bạn nhận xét coi tôi nói đúng hay là không? Nó hay hơn là tôi nói với bạn, bạn nghe hiểu không? Mà bây giờ tôi trình với bạn là tôi nói tôi bây giờ tôi tu tới ngũ uẩn giai không, tôi rờ, bóp một cái bóp, tôi thấy có cái đầu; ông đánh cái bóp cũng có cái đầu. Rồi lục căn lục trần của tôi nó được điều hòa tuân theo lệnh để tu hành, thành thử tôi mới đi tới cái chỗ tự động diệt dục. Bây giờ tôi nói, nhưng mà bạn đâu có gần tôi mà bạn tin, thấy không? Thành ra cái câu hỏi đó, hỏi trong thắc mắc mà hỏi, nhưng mà tôi mong rằng bạn tu cao hơn tôi, bạn dòm bạn thấy tôi có nói láo hay là không, cái đó nó chắc hơn, bạn nghĩ phải không? Bây giờ tôi nói, tôi nói tôi tu tới ngũ uẩn giai không rồi, lục căn lục trần bây giờ không có nhiều động nữa, vì đó chúng tôi mới được diệt dục. Với cái tuổi trẻ mạnh dạn như vậy mà tôi không có cái vấn đề đó nữa. Không phải là tôi tự cấm giới, nhưng mà tôi tu, tự động nó mở cái bộ đầu. Thì tôi có bao nhiêu đó, tôi trình cho bạn bao nhiêu; nhưng mà tôi mong rằng bạn tu cao hơn, rồi bạn xét dùm, soi căn dùm tôi, có phải như vậy hay là không, có chắc không? Chứng minh, nó hay hơn là người ta nói rằng: tôi đã thoát vòng luân hồi sanh tử. Bởi tôi đã nói với bạn là tôi tu, chúng tôi tu ở đây chết trước khi chết, thì chắc chắn tôi đi tới cái con đường thoát vòng sanh tử của phần hồn. Thì ... nhưng mà cái thời đại bây giờ không có thể tin được. Bạn hành, bạn tu, bạn thấy, bạn xét, bạn chứng minh. Cái đó nó hay hơn rằng tôi nói ra, nghĩa là tôi, tôi cho tôi tự động. Người ta không muốn thì dễ hiểu lắm, mà còn người không hiểu thì người ta nói: ông đó ông nói láo, chứ làm sao mà ông thoát vòng sanh tử? Bởi vì bạn chưa thấy cái hồn tôi, rồi làm sao mà chứng minh tôi thoát vòng sanh tử? Cho nên bạn tu rồi, tương đồng với nhau, mình thấy: à, chúng ta đã thoát vòng sanh tử. Thì cái đó không có thể nói công khai được, nhưng mà tu rồi sẽ thấy. Ông đó ông nói: tôi tu là để thoát vòng sanh tử này. Tôi đâu có tin được! Rồi hỏi chứ

ông tu để diệt dục, diệt dục phải tu bằng cái pháp nào ông diệt dục? Bây giờ tôi thực hành coi thử đúng không. Hồi trước khi tu, ngày nào tôi cũng phải đi chơi bởi mới được; bây giờ tôi mượn cái pháp, tôi hành coi thử đúng không, coi cái kết quả của mình hành có được không? À, còn hồi trước tôi nhắm mắt thấy tối, nhưng mà bây giờ tôi tu tôi thấy sáng; rồi bạn mượn cái pháp nào mượn như vậy để tiến tới thấy sáng? À, rồi bây giờ tu cách nào để xuất hồn, ông mượn cái pháp nào ông tu để xuất hồn? Mượn như vậy, tôi nghiên cứu coi thử phải không, để đi tới. Khi tôi xuất hồn được, tôi mới chứng minh ông là thoát luân hồi. Thì tôi thấy cái đó nó bảo đảm hơn, tôi cũng đầu óc thời đại chứ không có chấp nhận cái chuyện mê tín. Ông nào nói hay, thầy kệ ông, bỏ qua một bên. Chuyện tôi hành để tôi đạt tới được thì tôi mới thấy cái quý giá. Do cái công năng công phu khổ hạnh tôi tìm để tôi cũng như bạn ở đây mình cùng đi học, để chi? Để mở trí hiểu biết, phải không? Thì cái năng khiếu của bạn càng ngày càng mở. Ít có bạn đọc biết chuyện ông Trần Hưng Đạo hay là chuyện của ông, cái chuyện hay của bạn là khác. Mà nhờ cái ảnh hưởng đó mà mình phát triển, bởi vì ông là con người phần hồn, mình cũng con người phần hồn. Bây giờ mình tu làm sao cho nó tương đồng để mở ra, rồi lúc đó mình mới thấy rằng: ông kia ông đi đã đúng đường hay là ông sai ở chỗ nào. À, bây giờ người ta tôn sùng ông là ông thánh, nhưng mà bây giờ mình tu mình xuất ra mình thấy ông là ngạ quỷ súc sanh. Chính mình tự làm để tìm con đường để giải thoát cho mình, chứ không phải là tìm con đường rồi để quảng cáo cho đại chúng, rốt cuộc không có ai làm được cái gì. Thành ra đấng này chúng tôi mới tìm cho mọi người tu để đạt tới cái sức khỏe trước hết, rồi mới đi tới thanh tịnh, rồi mới bước vô điên giới, rồi mới biết tự mình cảm giác Phật pháp là thanh tịnh ở những nơi nào. Hai chữ “thanh tịnh” thốt trên đầu môi chót lưỡi của con người rất dễ dàng. Thanh tịnh! Nhưng mà tâm bất thanh tịnh rồi làm sao? Phải sửa bằng cách nào cho nó thanh tịnh? Thì đấng này chúng tôi đã mượn cái phương tiện mà chúng tôi đã nghiên cứu, nhưng riêng tôi thì tôi thấy tôi được thanh tịnh hơn hồi trước khi tôi chưa tu rất

hiều, rất nhiều. Rồi bây giờ các bạn theo tôi tu ở đây cũng là đi tới lần lần, thì mình cũng có thể nghiên cứu nơi những người đó để nghiên cứu. Cho nên đằng này nó không phải cái hồn, và nó không phải ông thầy, nó là một người bạn để tự sẵn sàng cho bạn nghiên cứu. Bạn nghiên cứu đó, trong lúc bạn nghiên cứu, bạn sẽ đi tương đồng với họ hay là giỏi hơn họ, chứ bạn thua hơn họ thì không nên nghiên cứu làm gì. Thành ra cái phương pháp này nó có cái lẽ lối độc tài, ngự trị cho tư tưởng người ta không có cái đó. Mình tương đồng trau dồi, sửa đổi, nghiên cứu để chúng ta đồng tiến; phải cởi mở, giải tỏa những cái uất khí và sự tắc mắc của cuộc đời tạm bợ ở thế gian. Đó, thành ra bạn nếu muốn nghiên cứu, thì ở đây chúng tôi cũng có nhiều bạn tu, chuyên tu, bạn muốn hỏi gì thì cứ việc lại đây nghiên cứu. Chúng tôi đã in giấy trắng mực đen cái phương pháp đó. Bạn về bạn tự tu, thì nghiên cứu có cái gì mà hay thì tới đây đóng góp cho chúng tôi. Chúng ta ở đây không phải là có cái tổ chức cao thấp gì hết, tương đồng để nghiên cứu mà thôi.

Bạn đạo: Tôi thấy cái pháp môn này có ích cho sức khỏe. Tôi có anh bạn cũng ở gần đây, theo chiều gần đây, công chức cao cấp. Anh đàn ông như tôi là anh phải chơi! Tới chừng không còn sức khỏe, tôi đưa cái quyển sách dạy về pháp môn này đó, tôi lật cái chương sức khỏe tôi chỉ cho anh ta. Anh ta cho rằng, rồi tôi lật lại đằng trước, anh ta thấy cái pháp môn soi hồn, anh ta hỏi tôi chứ soi hồn là cái gì? ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Soi hồn ở đây là tập trung cái tinh, khí, thần; rồi ngay trung tâm này, nó mở cái luồng thanh điện của bộ đầu đi lên như tôi đã thường cắt nghĩa, kêu bằng hồi quang phản chiếu, mới thấy ta ở đâu, đang kẹt chỗ nào? Cái ánh sáng bộ đầu nó mở, kêu bằng soi hồn; mà muốn soi, phải lấy cái điện thanh lọc cái điện, nó sáng nó mới thấy nó, mới kêu bằng soi hồn. Soi hồn, lấy cái ánh sáng soi cái tối nó mới mở trí được, cụ thấy không? Thành ra chúng ta mới thực thi cho ông thấy rằng: tôi bịt cái này; trong lúc ông bịt cái này ông nghe ồ ồ, động loạn, ông nhắm con mắt không thấy ánh sáng, mà ông tu trong một thời gian sáu tháng rồi, ông nhắm con mắt ông thấy ánh sáng. Thì cái ánh sáng đó nó sẽ mở, nó mới thấy nó ở đâu, thấy cái tối tăm ở bên trong, cái hồn bị giam hãm ở chỗ nào, còn cái sự nhiễu động ở trong nội tâm là sao, để nó sửa lấy nó; mà không có ánh sáng, chịu, không sửa được, kêu bằng soi hồn.

Bạn đạo: Dạ thưa ông Tám, vậy xin hỏi là ở đây đi ra chứ không phải ở trên đi xuống?

Thầy: Ở trên đã đi xuống mà giam hãm trong bản thể, bây giờ chúng ta mới đem cái ánh sáng mở cái đường lối cho cái hồn đi trở lên về mới tu được.

Bạn đạo: Thì ở trên đi xuống rồi tự nhiên do ... đầu tiên ở đâu mà có cái hồn đó?

Thầy: Nó ngay trung tâm bộ đầu. Nó một cái luồng thanh điện nhập vô trong cái trung tâm bộ đầu qua cái xương sống, vô trái cật, đem lên giam hãm ở con tim, thành ra con người nó theo cái chuyện trước mắt, tranh đua trước mắt, mà nó quên cái bề đằng sau. Thành ra bây giờ chúng ta tu ở đây, soi hồn nó mở ở đây, chúng ta làm pháp luân nó đổi cái quy luật của luồng điện nó đi lên trở lên lại, bữa trước nó xuống nhập sanh dục, bây giờ sửa đổi cho nó thượng thăng tiến, thì nó không có dục, tức là đổi cái luồng điện được.

Bạn đạo: Thì như vậy cái hồn nó cũng chỉ ở trong cái bản thể vật chất này sinh ra cái hồn.

Thầy: Không phải nó nhập, hồn nó là một luồng thanh điện sáng suốt.

Bạn đạo: Mà ở đâu, ở đâu cái luồng điện từ đâu xuống?

Thầy: Cái đó là ... nó bây giờ cũng như cái bản thể của cụ. Bây giờ tôi cắt nghĩa cái bản thể của cụ là hết thấy trong đó là một trăm mười volt. Thì cái phần hồn kia nó ở cái tần số một trăm mười volt, thích hợp nó nhập vô chỗ đó ... *(nghe không rõ)*. Cho nên cụ sanh con mắt mày hướng thượng, nhưng mà cái tâm trạng của nó khác. Cho nên trong lúc mà cái bào thai của mẹ cũng vậy nữa, nó có một cái vòng tròn, cục máu vòng tròn vậy thôi, sau này nó phân ra âm dương, rồi đây chín tháng mười ngày nó mất mũi tai miệng, chân cẳng, nó mới xuất ra thế gian. Rồi bây giờ chúng ta tu ở đây nó mở trở lên lại, thì mô ni châu ngay ở đây cũng là một cái vòng điện tròn xuất ra, rồi một thời gian nó mới trở về cái thánh thai. Hồi trước, người ta tu chừng anh nhi ở dưới này, rồi năm thiếp nó mới thấy xuất ra được. Bây giờ chúng ta đổi lại tu ngay ở đây, thì nhiều người thiên rồi mới thấy sáng, nó đi, cái vòng tròn nó đi. Nó thấy cái này cái kia cái nó nó biết. Rồi một thời gian sau, ở trên thánh thai nó mới trụ hoài như cái thanh khí điện ở bên trên, nó cũng có mất mũi tai miệng, tay chân cũng như ở thế gian, đi đứng ở đây. Nó trở về cái giới ở trung thiên, có nhập nó mới có xuất, chứ không phải cái bản thể này tạo ra phần hồn được. Nếu bản thể tạo ra phần hồn, thì cha mẹ nói gì con nghe lời nấy. Còn ở đây, cha mẹ nói nó dạ dạ, chứ ở trong cái tâm nó khác,

nó không có chấp nhận. Nghe một phần nào chứ không có nghe hết.

Bạn đạo: Dạ thưa ông Tám, tôi biết là, nghĩa là ông Adam và bà Eva hồi trước ở trong đất sét mà ra, rồi Thượng Đế thổi được cái linh hồn vào làm cho cử động, đó cái linh hồn đó thì sao? ... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Cái đó, một cái tôn giáo người ta đặt về cái lý âm dương mà cụ phân tách lần lần cho người đời hiểu, chứ thiệt ra nó không phải là hai người đó; nhưng mà nó chuyển hóa từ vật này tới vật kia, vật kia tới vật nọ, nó mới kết tinh thành con người, chứ không phải hai người đó sanh đẻ chúng ta ra hết đâu, phải không? Bây giờ cụ ra cụ thấy ở dưới nước cái cụ nói có con lăng quăng, con lăng quăng nó cũng sanh ra được vậy, nó cũng cấu tạo âm dương mà, thấy không? Hồi chứ, hồi đó không có Adam, Eve nằm ở dưới nước, nhưng Adam, Eve ở trên núi, thì bây kia nó cũng sanh vậy? Rồi con ruồi, con muỗi nó cũng sanh vậy? Nó chuyển hóa lần lần, từ bay rồi từ bò, cho tới có chân, rồi lần lần, lần lần, lần lần kết tinh đi đứng được. Có nhiều con thú cho chúng ta thấy, nó chuyển kiếp lần lần nó đi tới.

Bạn đạo: Dạ thưa ông Tám cái này, chữ soi hồn chúng ta phải đọc cái chữ làm sao cho nó phân biệt cái chữ sau, chữ “hồn”, linh hồn ở bên vía đó, thì chính là Phật giáo còn không chủ trương vấn đề linh

hồn này, bởi vì nó bị ngộ nhận ở trong cái chữ “linh hồn” mà cái vía hồi nãy đó, thành ra ở bên này hôm trước có một lần có đem hỏi vì sao Phật giáo không chấp nhận vấn đề linh hồn, bởi vì cái linh hồn nó không phải cái linh hồn ở đây... *(nghe không rõ)*.

Thầy: Cho nên bên Phật giáo đó họ không chấp nhận cái linh hồn. Bên Phật giáo chỉ lấy cái lý thuyết đi về tứ đại giai không chứ không có thực hành, thành ra không có thấy linh hồn. Thì bây giờ cụ cứ áp dụng lý thuyết mà cụ nói tới cụ chết đi nữa thì cũng không có thấy cái linh hồn. Bởi vì cụ nói: Phật nói gì mà tứ đại giai không, có cái gì đâu? Thì cứ nắm cái tứ đại giai không, cụ đâu có thấy! Thì bây giờ cái đặng này mình hành là mình mở, mình mở cái tâm tới ở bên trong nó trở về cái sáng suốt nó mới thấy cái nguyên căn của nó. Lúc đó, chúng ta mới chấp nhận đó là hồn, đó là vía. Còn đặng này họ nói không, không có làm. Nên cái lý thuyết của Phật giáo rất hay, họ nói không, họ không có làm.

Bạn đạo: Cho nên tôi mới thấy từ đó phải làm sao đi chứ để hai bên đừng có mâu thuẫn với nhau, nhưng tôi thấy một bên chủ trương có linh hồn, một bên chủ trương không có linh hồn ...

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 27/4/1974)

Thông Báo của Ban Tổ Chức Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp 2016”

Kính thưa toàn thể quý bạn đạo,

Ban Tổ Chức (BTC) Đại Hội Du Hành Đạo Pháp 2016 xin trân trọng giới thiệu đến toàn thể quý bạn đạo một đoạn [video về hình ảnh khách sạn Thansur Bokor](#) (Núi Tà Lon) cùng với những chương trình thăm viếng biển Sihanoukville và thắng cảnh cao nguyên Bokor.

BTC chúng tôi hy vọng những hình ảnh này sẽ giúp bạn đạo làm quen và có thêm khái niệm về chương trình Đại Hội năm nay.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của tất cả quý bạn đạo.

Kính Thưa,

BTC Đại Hội Du Hành Đạo Pháp

voviduahanhdaophap@gmail.com

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

Lưu Ý: Bài viết cho mục “Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới” không ngoài mục đích giúp bạn đạo địa phương thông tin tới cộng đồng Vô Vi. Những tin tức này không phản ánh quan điểm của Tuần Báo Vô Vi. Ban Biên Tập Tuần Báo Vô Vi hoàn toàn không chịu trách nhiệm về nội dung của các bài viết này.

NHÌN NÚI, KHÔNG THẤY NÚI!

Có một câu mô tả 3 giai đoạn tu thiền rất dễ hiểu: *mới tu thì nhìn núi thấy núi, tu lâu thì nhìn núi không thấy núi, cuối cùng thì nhìn núi lại thấy núi.* Nhìn núi mà không thấy núi trong Vô Vi gọi là *điểm giới*. Không thấy núi thì thấy gì và ý nghĩa ra sao?

I. MA NHẬP

Trong một khóa sống chung ở Boston khoảng thập niên 1990, một bà bạn đạo đem theo một cô con gái mười mấy tuổi bị bệnh tâm thần đến nhờ Đức Thầy giúp. Nhìn cô bé, tình cờ tôi thấy **đầu cô đen thui như đội đầu tóc giả**.

Trước đó vài năm, khi đi bộ quanh chợ Tàu ở Los Angeles, một bạn đạo nắm tay kéo tôi lại, nói:

- Đừng đi gần bà này, điên dâm quanh người rất dễ sợ.

Tôi hỏi:

- Điên màu gì?
- **Màu đục như sữa.**

II. ĐIỀN QUAN ÂM

Cũng thập niên 1990, một bạn đạo rủ tôi cùng đến giúp một cô gái tập thiền Vô Vi ở vùng phía Đông Los Angeles. Tôi thấy **giữa trán cô gái có một**

hình tam giác màu trắng sáng. Cô nói có điển Quan Âm và không chịu tập thiền Vô Vi.

Một người có điển vô phân tách: điển từ tiền kiếp hình vuông, điển kiếp này hình tròn. Tôi không kiểm chứng được điều này.

III. ĐIỂN BẠN ĐẠO

Đức Thầy nói với một bạn đạo Montreal: *Nhìn vào trung tâm chân mày của một người có thể thấy tiền kiếp của họ.*

1. **Soi hồn.** Lúc mới tu, khi hướng dẫn ai tập soi hồn, tôi nghe bạn đạo xúi dục “nhìn thẳng để cho điển”. Khi nhìn chăm chăm vào một chị nhiều tâm đạo tập soi hồn, tôi thấy **trung tâm chân mày của chị có hình một con thú.** Chị này sau đó bỏ, không tu Vô Vi được.

Nhìn một bà chủ hãng gởi quà về VN soi hồn, tôi thấy trung tâm chân mày của bà đen thui. Bà cũng không tập được.

2. **Đại hội.** Trong đại hội kỳ 10 ở Montreal năm 1991, khi ngồi nhắm mắt chung với hai bạn đạo (*nhóm Los Angeles của tôi*) dưới hội trường, tôi thấy rút rất mạnh ở trung tâm chân mày, lâu vài chục phút. Khi tôi mở mắt nhìn lên sân khấu là lúc có hai bạn đạo trong ban tổ chức đang phê bình một anh ở Canada tự xưng đặc đạo. Tôi thấy **đỉnh đầu một anh có cây cột đen thui cao tới nóc nhà.** Một anh khác **trên đầu có quầng mây đen như trời sắp mưa.** Vài chục phút sau, tôi tròng mắt cố nhìn thì cây cột đen kia vẫn không đổi nhưng đám mây đen thì loãng hơn rất nhiều, anh này giải được trước có lẽ nhờ đã từng tổ chức một đại hội Vô Vi. Bình thường tôi thấy điển trên đầu của vài bạn đạo ở các đại hội đều mỏng và sáng. Tuy vậy cũng có lần thấy một lá bồ đề đen sau đầu một bạn đạo có cô bạn gái ngồi bên cạnh.
3. **Sinh nhật.** Trong một tiệc sinh nhật ở Nam Cali, tôi đại diện bàn tiệc 10 người mang các

bao lì xì cho Đức Thầy. Khi dâng bao lì xì, tôi bắt chước một chị Bắc Cali quỳ xuống. Khi đứng lên quay người, tôi nghe Đức Thầy chuyển trong ý nên phóng điển cho 5 chị bàn kế bên (*tuy ngồi gần Đức Thầy và dày công tu nhưng không được nhiều như tôi lúc này*) nên nhìn sau lưng một chị. Về đến bàn của mình, tôi thấy anh đối diện có **một vùng sáng ở chỗ nút cà vạt, chắc đây là Minh Cảnh Đài.** Tôi nhìn lưng chị kế bên thì thấy **xương sống như một sợi chỉ trắng, chắc là đốc mạch.** Anh ngồi kế tôi cười anh đối diện nhắm mắt lấy điển, tôi bực mình, không muốn cho anh này thứ tốt bèn đi đến một chị chuyên buôn bán nhà nói chuyện. Tôi không thấy gì nữa, chắc là Đức Thầy đã cúp điển.

Tôi bây giờ vẫn chưa thực mở huệ nhãn nên không thấy rõ được những phần vô hình của chính mình mà nhìn điển của Đức Thầy khi Ngài đang làm việc thì tôi không dám. Tôi nhớ Đức Thầy có mô tả về huệ nhãn như sau: **“Huệ nhãn có thể điều khiển, khi mở ra mới thấy điển giới, bình thường chỉ nhìn bằng mắt thường”.** Tôi nghĩ đây là giai đoạn “Nhìn núi lại thấy núi”, thấy cả điển giới và thể giới (*vật chất*).

Đức Thầy dạy hai bạn đạo cao cấp: **“Trong Có nó có cái Không”** cho một bác gái Montreal và **“Trong Không còn Không nữa”** cho một bác trai ở Paris. Bác Paris nghĩ mình cao hơn bác Montreal và tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng có vài bạn nói tôi và bác Paris đều bị tẩu hỏa nhập ma! Tôi thì luôn nhớ lời Đức Thầy dạy tôi năm nào ở Las Vegas khi mua căn nhà cho Đức Thầy (*Đức Thầy chơi roulette thắng độ \$500, đứng chờ đổi tiền, tôi được cô Đẹp cho công việc bảo vệ Đức Thầy*): **Trời Phật không cần người tu bảo vệ nhưng luôn bảo vệ người tu.**

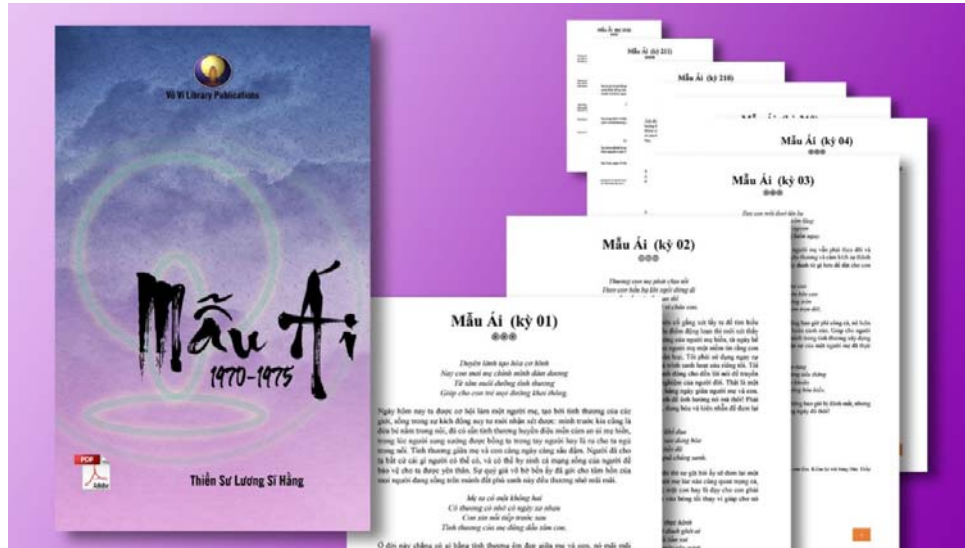
Khương bửu Võ
Los Angeles, ngày 2/4/2016

THÔNG BÁO

Vô Vi Library Publications xin hân hạnh giới thiệu cùng bạn đạo khắp năm châu một Kinh Sách mới phát hành:

Mẫu Ái 1970-1975

Từ năm 1970 đến năm 1975, Đức Thầy -Thiền Sư Lương Sĩ Hằng- đã viết trên 200 bài thơ “**Mẫu Ái**”, mỗi tuần một bài, mỗi bài đều gồm 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn. Thời đó, trong các buổi họp cuối tuần, Ngài đã đọc lại các bài thơ và giảng thêm trong chi tiết. Những bài thơ này đã được in ra và phát cho các bạn đạo tham dự các buổi họp, hoặc chép lại từ những băng giảng đã được thu lúc xưa.

Về sau, Đức Thầy có đọc lại và thâu thanh trên băng cassette một số bài thơ.

Vô Vi Library Publications đã có gắng sưu tầm lại các bài thơ vô cùng quý giá này từ nhiều nguồn khác nhau, đã kiểm lại với băng cassette Đức Thầy đọc lại 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn, và cũng đã kiểm thêm với băng Ngài giảng các bài thơ trong chi tiết.

Trong trường hợp không tìm lại được bản in hoặc băng Thiền Sư đọc lại, Vô Vi Library Publications đã chép lại bài thơ từ những băng Ngài giảng trong chi tiết. Mỗi kỳ giảng, Ngài có đọc lại 12 câu thơ và 3 câu giảng ngắn gọn, nhưng chúng tôi chỉ có thể tạm đoán trong phần giảng đoạn nào là Ngài đọc lại 3 câu giảng.

Đây là **lần đầu tiên** những bài thơ này đã được lưu trữ và gom lại trong bộ sưu tập, và xuất bản dưới dạng **pdf** cho thích hợp với máy điện tử. Chúng tôi cũng sẽ xuất bản thêm bộ sưu tập này dưới dạng **ePub** cho thích hợp với điện thoại thông minh và tablet, và dưới dạng **AudioBook** (do chính Đức Thầy đọc và giảng).

Quý bạn có thể tải Kinh Sách từ trang mạng của vovilibrary.net, hoặc gửi email đến info@vovilibrary.net. Chúng tôi sẽ gửi Kinh Sách qua email về quý bạn.

Vào thời điểm xuất bản bộ sưu tập, Vô Vi Library Publications vẫn chưa tìm lại được vài bài thơ cho Mẫu Ái kỳ **177, 181, 187** và **205**. Nếu quý vị có bản in hay băng cho các bài thơ này, xin vui lòng gửi đến info@vovilibrary.net.

Nhóm Thư Viện Vô Vi

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Houston, ngày 26 tháng 7 năm 1998

Hội Ái Hữu Vô Vi Thiên Đường Tứ Thông Houston,
Texas

Kính gởi: Đức Thầy Tám

Trích Yếu về việc kính mời Đức Thầy đến viếng
thăm Thiên Đường Tứ Thông

Kính thưa Thầy, thời gian thấm thoát thoi đưa,
chúng con nhớ lại những ngày Thầy thăng lâm đến
Thiên Đường Tứ Thông chúng con vào tháng 10
năm 96 để cắt băng khánh thành Cốc Năm Sao của
Đức Thầy đến nay gần 2 năm tròn.

Trong thời gian qua về mặt tâm linh chúng con
luôn cảm nhận thanh quang điển lành của Đức
Thầy ban rải cho chúng con. Nhưng về phần thể xác
chúng con vắng bóng một Thân Phụ của đại gia
đình Vô Vi cho nên chúng con mong ước gặp lại
Thầy một lần, để chúng con được hưởng nụ cười vui
tươi dịu hiền, âm thanh uyên bác và truyền cảm của
Thầy đã gieo rắc vào trong tâm thức của chúng con
trên con đường tu học.

Để đáp ứng những nguyện vọng bạn đạo nêu
trên và đệ tử chu niên Thiên Đường Tứ Thông con
xin đại diện toàn thể bạn đạo trân trọng kính mời
Thầy quang lâm đến chủ tọa buổi lễ, cũng như để
bạn đạo chúng con được đón mừng Thầy trong bầu
không khí tung bừng vui vẻ. Đồng thời, chúng con
cũng xin phép Thầy cho mở khóa sống chung 4
ngày, đây cũng là duyên lành Trừ Phật đưa Hồn
chúng con tiến hóa, kỷ nhân hành pháp đắc thăng
hoa, rất hữu ích cho bạn đạo chúng con. Nếu cơ
may Thầy cho phép chúng con tiến hành công việc

ở trên xin Thầy thông báo cho chúng con hầu việc
tổ chức được chu đáo.

Nay kính bái,

Hội Trưởng Nguyễn Cư

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Atlantic City, ngày 30 tháng 7 năm 1998

Kính gởi: bác Nguyễn Cư

Hội Trưởng Hội Ái Hữu Vô Vi Houston

Thời gian trôi qua đã được hai năm tròn. Xác xa
nhưng tâm không xa, âm thanh của tôi vẫn truyền
cảm và phục vụ bạn đạo hằng tuần qua LED
Weekly và qua những CD phát hành trong năm, đã
khêu dậy tình thương của các bạn đạo trong thực
hành. Tôi không đủ thời gian để đến viếng thăm
khắp các nơi, vì sức khỏe và tuổi tác có hạn, nên từ
nay tôi sẽ thu ngắn việc làm của tôi kể từ năm 1999
như sau:

Đại Hội và Thiên Ca sẽ được tổ chức vào chung
một thời gian để phục vụ bạn đạo và bạn đời, lúc đó
chúng ta sẽ có cơ hội gặp nhau.

Về đại hội, thời gian và địa điểm thì sẽ có Ủy
Ban cứu xét và phân định rõ rệt, còn Thiên Ca sẽ do
VMP đảm trách phát tâm phục vụ. Duyên may vẫn
đến với chúng ta luôn luôn trong hành trình phục
vụ.

Thành thật cảm ơn sự lưu ý của bác và các bạn.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Thiền Viện Hai Không, ngày 30 tháng 9 năm 1987
TRĂNG TRÒN

Trăng tròn quán xuyên Bắc Trung Nam
Ba giới khai thông tự thức làm
Khổ hạnh minh tâm duyên tận độ
Sửa mình tu tiến chẳng còn tham.
Còn tham vì bởi hồn mê muội
Thức giác bình tâm chẳng bị nhồi
Trong sạch chơn hồn quy đạo pháp
Thanh bình khai triển tự mình vui.
Mình vui sống động quy giềng mối
Huynh đệ tương giao tránh quả nhồi
Thanh tịnh chơn hồn mình tự xét
Cảm mình thiên địa tiên từ hồi.
Từ hồi sáng suốt ân ban độ
Học hỏi triền miên tự thức vô
Đời đạo song hành tâm tự đạt
Xuất hồn học hỏi tự mình vô.
Mình vô chơn điểm bình tâm tiến
Rõ thể trần gian tạm gác phiền
Mến đạo quý đời tâm đạt tịnh
Chẳng còn mê chấp tự an nhiên.
An nhiên một kiếp phù sanh tạm
Thở thể cùng ai tự thức hàm
Thương Mẹ quý Cha gieo ý đẹp
Thật thà chơn giác tự mình cam.
Mình cam gánh vác đời ban dạy
Học hỏi bình tâm cảm mến Thầy
Tận độ thực hành duyên lập hạnh
Quy hồi chơn thức lại càng may.
Càng may quý đạo ở tâm này

Thương nhớ triền miên lại thức say
Mùi đạo dịu hồn thảnh tự tiến
Khổ hạnh chơn pháp cảm vui vầy.
Vui vầy thanh sạch lòng tha thiết
Huynh đệ tương giao đạt pháp huyền
Trung Bắc Nam hành đồng lý đạo
Tâm đạo khai triển lộ trình xuyên.
Trình xuyên quy nhất cùng tam pháp
Thế thế đảo điên tạo ý phiền
Khổ hạnh bình tâm mình cảm lý
Thực hành chơn pháp ngộ thanh huyền.
Thanh huyền Phật pháp duyên Trời độ
Lập hạnh từ bi tự tiến vô
Vũ trụ càn khôn đầy duyên đẹp
Trần đầy thanh nhẹ nguyện Nam Mô.
Nam Mô khai triển tâm bình đạo
Rõ lẽ Trời ban tự thức vào
Không có có không lòng không động
Vốn không tự ngộ pháp phân màu.
Phân màu Tiên Phật đồng thảnh tiến
Xét cảnh rõ người tự tiến xuyên
Thanh đẹp quy hồi duyên tận độ
Thương yêu tha thứ đạt tâm huyền.
Tâm huyền càng thức lại càng siêu
Học hỏi triền miên tự đạt nhiều
Quy hội chơn hồn tâm chuyển tịnh
Hồi sinh bất diệt rõ chơn điều.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Hồi Hai Mươi (tiếp theo)

THIÊN LÍ CHIẾU RƠI, BÁO ỨNG KHÔNG SÓT MỘT MẢY MAY
NHÂN QUẢ QUA LẠI, OAN NGHIỆP ĐƯƠNG NHIÊN ĐƯỢC GIẢI TRỪ

...
Tế Phạt: Tục ngữ nói: “Đậy nắp hòm hãy bàn luận” (*Cái quan luận định*) nghĩa là, bản tính thiện hay ác của người chẳng thể phê phán lúc người đó còn sống, phải đợi tới sau khi họ chết mới có thể phẩm bình, giống như chạy đua đường trường không thể có nhận xét lúc mới bắt đầu chạy hoặc mới chạy được nửa phần đường, thắng hay bại chỉ hoàn toàn quyết định ở mức cuối cùng. Từ ngàn xưa tới nay, nhân hào nghĩa sĩ, trung thần hiếu tử danh tiếng để lại muôn đời, là đều do một đời giữ tiết tháo, dù chết cũng không bỏ, do đó mới được mọi người tôn thờ.

Thái Sinh: Lời dạy của ân sư vô cùng hữu lý, trò ngu thường thấy một số người tu đạo, lúc ban đầu nhiệt thành, sau này gặp trở ngại liền nản lòng thôi chí.

Tế Phạt: Phật với chúng sinh khác nhau chỗ đó, có một số nửa đường bỏ dở là vì chưa sáng lẽ đạo, chưa tỏ chân lý, ta rất lấy làm tiếc cho họ. Tuy hiện nay người tu đạo rất nhiều nhưng có trước có sau, tới chết không bỏ lại chẳng có được là bao.

Thái Sinh: Theo như lời dạy của ân sư, tu đạo giống như chạy đường trường, nếu như không có lòng tin tuyệt đối, hẳn là sẽ sớm bỏ dở nửa chừng.

Tế Phạt: Đúng vậy, chúng ta cũng phải giữa đường ngừng nghỉ.

Thái Sinh: Thưa tại sao vậy?

Tế Phạt: Chẳng tại sao cả, vì chúng ta đã tới được mục đích.

Thái Sinh: A, thì ra nguyên nhân là như vậy.

Tế Phạt: Phía trước là nơi giúp tiêu tan nghiệp chướng, tức chốn thi hành hình phạt lúc còn sống.

Thái Sinh: Thưa ân sư, nơi đó là một y viện.

Tế Phạt: Đúng, thầy trò mình mau tới phòng vấn.

Thái Sinh: Mũi người thấy mùi hóa chất nồng nặc, mắt nhìn thấy những phòng bệnh vắng vẻ thê lương, giống như chốn địa ngục ở cõi nhân gian... Phía trước bác sĩ, y tá chạy tán loạn, bởi vì họ bị bệnh nhân đang cầm dao rượt.

Tế Phạt: Người có là cầm thú mới có ngày bị đồ tể mổ bụng, và nếu đúng vậy thì con người thời nay có khác chi, cho nên thường bị mổ xẻ đau đớn.

Thái Sinh: Thưa đúng là như vậy, con người bị đau ốm và cần có thuốc thang cũng có lý do.

Tế Phạt: Phần lớn những người tới đây là để nghiệp chướng của họ tiêu tan.

Thái Sinh: Thưa, ân sư dạy rất có lý... Vị trung niên phía trước, nhìn vẻ mặt bề ngoài cũng thấy có thiện tâm, nhưng tại sao còn bị tới nơi đây xẻ thịt cắt da đau đớn?

Tế Phạt: Theo như Thần Tam Thi ghi chép, vị đó kiếp này tuy hiền lương, song kiếp trước là một y sĩ, trong khi hành nghề, có một kẻ nhà quê nghèo hèn mắt chứng bệnh ngặt nghèo cần cấp cứu, nhưng khi tới bệnh viện vì không có

tiền đóng, vị y sĩ này bèn làm ngơ, không chữa trị, đợi tới lúc đưa tới bệnh viện khác thì quá trễ, mới đi nửa đường vì cơn bệnh hành hạ không chịu nổi đành phải thác. Sau khi bệnh nhân đó chết, lòng oán hận không tiêu ngưng kết thành nghiệp quả ác báo, do đó mà vị y sĩ đó ngày nay phải tới đây giải phẫu ruột và bao tử để cho nghiệp chướng tiêu tan.

Thái Sinh: Là y sĩ phải tôn sùng đề cao y đức, y đạo mới được người tôn kính, còn như chỉ nghĩ tới tiền của, không đem tinh thần cứu thế ra để giúp đời há chẳng bất hạnh lắm sao.

Tế Phậ: Người đời nay được làm y sĩ, kẻ thiện kiến nhìn thấy vậy tưởng là nhờ thành quả nỗ lực nên không ngờ rằng kiếp trước có tu, cùng được trời đất sắp xếp mới thành tựu nổi. Nếu như đời nay không biết tu thân, đánh mất lương tâm của người thầy thuốc, tương lai hẳn là chẳng tránh khỏi sự trừng phạt của nghiệp quả.

Thái Sinh: Còn vị thanh niên kia hình như cũng phải tới đây trả nghiệp.

Tế Phậ: Vị thanh niên đó không biết quý trọng mạng sống, phóng xe gắn máy như bay giống như hỏa tiễn, đã gây nên thảm kịch: “Chỉ lớn chưa đến thân đã thác, khiến cho cha mẹ lệ đầm khăn” (*Tráng chí vị thù thân tiên tử, thường sử phụ mẫu lệ sái khâm*). Quả là uổng phí tâm huyết vun bồi của gia đình lẫn quốc gia.

Thái Sinh: Thưa đúng là như vậy, “dục tốc tất bất đạt” (*muốn mau ắt chẳng tới*) chỉ phút lỡ tay thành ôm hận ngàn đời... Cách tường có một vị thanh niên mất lơ dờ, tinh thần hoàn toàn suy sụp.

Tế Phậ: Mắc nghiệp quả báo nên bị nhiều oan hồn vây bủa.

Thái Sinh: Thưa ân sư tại sao con không nhìn thấy.

Tế Phậ: Con hãy dùng quạt Phậ, quạt một cái oan hồn sẽ hiện ra ngay.

Thái Sinh: A, quả nhiên có một người con gái xuất hiện.

Tế Phậ: Người con gái này cứ theo sát thanh niên đó để đòi trả nghiệp đã lâu.

(còn tiếp)

